

[Trøjborg]

Den foreslåede udvidelse af loven betyder, at en del af de 6.000 nedlagte servicestationer i Danmark, hvoraf en del må antages at have medført olieforurening, vil blive omfattet af depotloven. Da ejerforholdene synes rimelig enkle at fastlægge, kan ejerne påbydes oprydning, men det må dog forventes, at 1.000 tankstationer må behandles efter depotloven. Udvidelsen betyder også, at en del af de 2.500 ikkegodkendte nedlagte lossepladser for dagrenovation m.v., der udgør en forureningstrussel, ca. 1.250, eller halvdelen af dem, må behandles efter depotloven.

Med andre ord: Skal vi rydde op efter os – og det skal vi naturligvis – koster det rigtig mange penge. 8 mia. kr., forventer Miljøstyrelsen, er prisen for oprydning, afværgeforanstaltninger, forskning etc., og med en skønmæssig fordeling anslår man således, at kommunerne skal afholde 1 mia. kr. af de 8, amterne 3 og staten 4 mia. kr.

Når vi så ser på disse tal, må vi sige, at det ikke hjælper så meget, at miljøministeren skriver, at han vil overveje, hvilke initiativer der skal tages. Overvejelser og god vilje er ikke nok. Jeg tror derfor, det er godt, at vi har debatten, således at vi kan få viljen udmøntet i handling.

Kemikalieaffaldet forsvinder nemlig ikke som dug for solen. Det gør derimod de midler, der er afsat på dette område, 13,4 mio. kr. i 1988. Der er godt nok overført nogle penge fra tidligere år, men i budgetoverslagsårene er der også afsat 13,5–13,6 mio. kr., og det er helt indlysende utilstrækkeligt. Derfor er det særdeles påkrævet, at der kommer en finansieringsplan, der afsætter de nødvendige beløb.

Socialdemokratiet er naturligvis indstillet på at drøfte finansieringen af en oprydningsplan med henblik på, at princippet om, at forurenere betaler, skal slå igennem. Vi har allerede gennemført princippet, når det gælder spildevandsanlæg, men det bør også gælde her, således at omkostningerne påhviler den produktionsform, der forurenere.

Jeg synes også, der er grund til at sige, at når det gælder spildevandsanlæg, er der grund til kritik af den måde, man forskelsbehandler industrien på. Vi har diskuteret det her i salen, og vi diskuterer det i Miljø- og Planlægningsudvalget i øjeblikket, at de virksomheder, der udleder direkte, økonomisk er betydelig bedre

stillet end de virksomheder, som udleder igennem de kommunale rensningsanlæg. Den sag er vi ikke færdige med, og den vil vi fortsat bore i. Vi fik i går fra fiskeindustrien nogle drastiske eksempler på den forskel, der er på virksomhedernes omkostninger, alt efter om de har direkte udledning eller udledning igennem de offentlige rensningsanlæg. Vi skal arbejde videre med dem, og jeg håber, at der vil være forståelse fra regeringspartiernes side for at gøre noget ved dette problem.

Det siger sig selv, at ikke alle depoter er lige farlige, og derfor er det helt klart nødvendigt, som det bliver foreslået i dagsordenen, med en prioriteret indsats, der først og fremmest sikrer vores vandforsyning og dernæst sikrer mod de trusler mod grundvandet, der ligger som tikkende bomber rundt omkring. Der er også behov for, at der fastlægges en tidsrækkefølge for de nødvendige investeringer.

Vi har naturligvis med tilfredshed noteret os, at regeringen nu også vil til at prioritere og oven i købet vil til at prioritere den samlede miljøindsats. Det kan der være grund til, når man måske kan opføre de samlede omkostninger, hvis vi tager kloakanlæg og NO_x- og SO₂-investeringer med, til ca. 43 mia. kr.

Det siger sig selv, at der er behov for en prioritering af indsatsen, men jeg kan vel ikke blive beskyldt for at være særlig mistænksom, hvis jeg tror, at når regeringen ikke har fremlagt en prioriteret indsats på hele området, skyldes det vel uenighed i regeringen om den nødvendige samlede indsats på området.

Vi går naturligvis med til at drøfte en prioritering – under forudsætning af, at det ikke skader eller mindsker den samlede miljøindsats.

Samtidig og i tilknytning til, at der blev udarbejdet en plan for en indsats på området kemikalieaffald, vil jeg gerne sige, at det må sikres, at der bliver kapacitet i Danmark til at rense forurenede jord, og at der bliver taget initiativer til en indsats, der skal sikre danske virksomheders muligheder for at håndtere disse opgaver.

Når man i et fagblad kan læse, at der på bare en enkelt uge køres over 1.000 t forurenede jord til Holland, renses i Holland og køres tilbage igen, siger det ganske meget om, at vi er for sent ude. Det siger meget om, at der skal lægges mange kræfter i udvikling af knowhow-teknologi i danske virksomheder, således at de er konkurrencedygtige på området. Det siger også